

N. 124

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ, ΤΟΥ ΟΡΘΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

ΤΗΣ

ΚΟΙΝΗΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΤΟΚΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 14^η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΔΟΤΩΝ

Α. ΚΟΛΛΑΡΑΚΗ ΚΑΙ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Ὑπὸ τὸ Διευρχειον —

1887

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ, ΤΟΥ ΟΡΘΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

ΤΗΣ

ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 15^Η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΔΟΤΩΝ

Α. ΚΟΛΛΑΡΑΚΗ ΚΑΙ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Ὑπὸ τὸ Δημαρχεῖον —

1887

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

ΑΓΓΕΛΙΑ

Ἐν Εὐρώπῃ πάντες οἱ μεταβαίνοντες εἰς τοὺς Ναοὺς φέρουσιν ἐν χειρὶ βιβλιάρια περιέχοντα πάντα ὅσα ἀναγινώσκονται καὶ ψάλλονται ἐν αὐτοῖς. Τὸ μέτρον τοῦτο εἶνε λυσιτελέστατον, διότι πάντα ὅσα διὰ τῶν ὠτῶν ἀκούουσι, ταῦτα καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βλέπουσι, καὶ οὕτω τὸ καθῆκον τῆς λατρείας θερμότερον ἐκτελοῦσι. Πρὸς δὲ ἔχοντες πρόχειρα τὰ ἐν τοῖς Ναοῖς ἀδόμενα, δύνανται καὶ ἐν τοῖς οἴκοις νὰ ἐπαναλαμβάνωσιν αὐτὰ διὰ τῶν θείων ὕμνων τερπόμενοι.

Τῶν τοιούτων βιβλίων στερούμεθα ὅλως ἡμεῖς, καὶ ἐρχόμενοι εἰς τοὺς Ναοὺς ἡμῶν πολλάκις μόνον φωνὰς δυσκαταλήπτους ἀκούομεν, ματαίως πειρώμενοι νὰ μαντεύσωμεν τὸ ἀναγινωσκόμενον ἢ ψαλλόμενον. Διὰ τοῦτο, ἐνῷ τῷ σώματι παριστάμεθα εἰς τοὺς Ναοὺς, ὁ νοῦς ἡμῶν μὴ ἐννοούντων τὰ ψαλλόμενα περὶ ἄλλα περισπᾶται. Θέλοντες δὲ πολλάκις ἐν ταῖς εὐθυμίαις ἡμῶν νὰ ἄσωμέν τι οἴκαδε, δὲν δυνάμεθα στερῆσαι βιβλίων.

Τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἐγνώμεν νὰ ἀναπληρώσωμεν ἡμεῖς. Προσεγγιζούσης ἐκάστης ἐορτῆς ἐπισήμου, θὰ ἐκτυπῶμεν εἰς μικρὰ καὶ κομψὰ τεύχη τὴν ἀκολου-

θίαν αὐτῆς τοῦ τε ἐσπερινοῦ, τοῦ ὄρθρου καὶ τῆς λειτουργίας μετὰ τῶν προφητειῶν καὶ τῶν περικοπῶν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τοῦ Ἀποστόλου.

Τὰ τεύχη ταῦτα θέλομεν ἀποστέλλει τῇ προκαταβολῇ τοῦ ἀντιτίμου εἰς μὲν τοὺς κυρίους βιβλιοπώλας καὶ τοὺς ἀγοράζοντας πλείονα τῶν 50 πρὸς λεπτά 10 ἕκαστον, τῶν τεχνόδομικῶν τελῶν ἐπιβαρυνόντων ἡμᾶς, ἀνὰ τὰς ὁδοὺς δὲ θέλομεν πωλεῖ πρὸς 15 λεπτά.

Ἐκδῶσαντες ἤδη τὴν ἀνὰ χεῖρας ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, πεπείσμεθα ὅτι θέλει τύχει καλῆς ὑποδοχῆς παρὰ τῷ Κοινῷ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην:

Τυπογραφεῖον Κολλαράκη καὶ Τριανταφύλλου

(ὑπὸ τὸ Δημαρχεῖον)

Εἰς Ἀθήνας.

Ἐν Ἀθῆναις 25 Ἰουλίου 1887.

Οἱ Ἐκδότες

Α. ΚΟΛΛΑΡΑΚΗΣ.

Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῳ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Στιχολογοῦμεν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, τὴν ἁ. στάσιν.
Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τρία, δευτε-
ροῦντες αὐτά.

Ἦχος ἁ. Αὐτόμελον.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, ἐν μνημείῳ τίθεται, καὶ κλίμαξ πρὸς οὐρανόν, ὁ τάφος γίνεται. Εὐφραίνου Γεσθημανῇ, τῆς Θεοτόκου τὸ ἅγιον τέμενος. Βοήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν Γαβριὴλ κεκτημένοι ταξίαρχον. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Βαβαὶ τῶν σῶν μυστηρίων ἀγνή! τοῦ Ὑψίστου θρόνος, ἀνεδείχθης Δέσποινα, καὶ γῆθεν πρὸς οὐρανόν, μετέστης σήμερον. Ἡ δόξα σου εὐπρεπής, Θεοεγγέσις ἐκλάμπουσα χάρισι. Παρθένοι σὺν τῇ Μητρὶ, τοῦ Βασιλέως, πρὸς ὕψος ἐπάρθητε. Κεχαριτωμένη χαῖρε, μετὰ

σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Τὴν σὴν δοξάζουσι Κοίμησιν, Ἐξουσίαι Θρόνοι, Ἀρχαὶ Κυριότητες, Δυνάμεις καὶ Χερουβὶμ, καὶ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ. Ἀγάλλονται γηγενεῖς, ἐπὶ τῇ θεῷ σου δόξῃ κοσμούμενοι. Προσπίπτουσι βασιλεῖς σὺν Ἀρχαγγέλοις Ἀγγέλαις καὶ μέλπουσι. Κεχαριτωμένη* χαῖρε, μετὰ σοῦ ὁ Κύριος, ὁ παρέχων τῷ κόσμῳ, διὰ σοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α'.

Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι, ὑπὸ νεφῶν μεταρσίως αἰρόμενοι.

Ἦχος πλ. α'.

Καταλαβόντες τὸ πανάχραντον, καὶ ζωαρχικόν σου σκῆνος, ἐξοχῶς ἡσπάζοντο.

Ἦχος β'.

Αἱ δὲ ὑπέρτατοι τῶν οὐρανῶν Δυνάμεις, σὺν τῷ οὐρανῷ Δεσπότη παραγενόμεναι.

Ἦχος πλ. β'.

Τὸ θεοδόχον καὶ ἀκραιφνέστατον σῶμα προπέμπουσι, τῷ δέει κρατούμεναι· ὑπερκοσμίως δὲ προώχοντο, καὶ ἀοράτως ἐβῶν, ταῖς ἀνωτέραις ταξιαρχίαις· Ἰδοὺ ἡ παντάνασσα Θεόπαις παραγέγονεν.

Ἦχος γ'.

Ἄρατε πύλας, καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθε, τὴν τοῦ ἀενάου φωτὸς Μητέρα.

Ἦχος βαρὺς.

Διὰ ταύτης γὰρ ἡ παγγενὴς τῶν βροτῶν σωτηρία γέγονεν· ἥ ἀτενίζειν οὐκ ἰσχύομεν, καὶ ταύτῃ ἄξιον γέρας ἀπονέμειν ἀδύνατον.

Ἦχος δ'.

Ταύτης γὰρ τὸ ὑπερβάλλον, ὑπερέχει πᾶσαν ἔννοιαν.

Ἦχος πλ. δ'.

Διὸ ἄγραντε Θεοτόκε, αἰεὶ σὺν ζωηφόρῳ Βασιλεῖ, καὶ πότῳ ζῶσα, πρέσβευε διηνεκῶς, περιφρουρῆσαι καὶ σῶσαι, ἀπὸ πάσης προσβολῆς ἐναντίας τὴν νεολαίαν σου· τὴν γὰρ σὴν προστασίαν κεκτήμεθα.

Ἦχος α'.

Εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀγλαοφανῶς μακαρίζοντες.

Εἰσόδος. Φῶς ἰ. ιαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς Ἀναγνώματι.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. κή 10).

Ἐξῆλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρράν, καὶ ἀπῆντησε τόπῳ, καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ· ἔδυ γὰρ ὁ ἥλιος. Καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ ἔθηκε πρὸς κεφαλῆς αὐτοῦ· καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ, καὶ ἐνυπνιάσθη. Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ οἱ Ἀγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτήν· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς· καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ

Θεός Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ. Ἡ γῆ, ἐφ' ἧς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν καὶ τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡσεὶ ἄμμος τῆς γῆς, καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ Θάλασσαν, καὶ Λίβαν, καὶ Βορρᾶν, καὶ ἐπὶ Ἀνατολᾶς· καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ, διαφυλάσσων σε ἐν τῇ ὁδῷ πάση, οὗ ἐὰν πορευθῇς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην· ὅτι οὐ μὴ σε ἐγκαταλείπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν : "Οτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τέπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν. Καὶ ἐροθήθη καὶ εἶπεν : "Ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος ! οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἰκὸς Θεοῦ· καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

Προφητείας Ἰεζεκιήλ τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. μγ' 27. Κεφ. μδ' 1).

Ἔσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν αἱ ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν, καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος. Καὶ ἐπέστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Πύλης τῶν Ἀγίων τῆς ἐξωτερικῆς τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολᾶς· καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με : Ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς ὅτι Κύριος ὁ Θεός Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη. Διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄρτον. Κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰλᾶμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται. Καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῆς πρὸς Βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. θ' 1).

Ἡ Σοφία ᾠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπτά. Ἐσφριξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρχεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἡτοιμάσατο τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα : "Ὡς ἔστιν ἄρρων, ἐκκλινάτω πρὸς με. Καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρονῶν εἶπεν : "Ἐλθατε, φάγετε τὸν ἐμὸν ἄρτον, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολείπετε ἀρροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ παιδεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν. Ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἑλεγχοὶ τῷ ἀσεβεὶ μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἐλεγγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἐλεγγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίῳ, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλὴ Ἀγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γινῶναι νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς. Τοῦτο γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζήσεις χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοὶ ἔτη ζωῆς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Ἐπρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέταις, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐπαπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον· ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτὸν τῇ μεταθέσει

μαρτυρήσωσι. Διό περ πάντοθεν, θεία δυνάμει περαν-
θέντες, τὴν Σιών κατελάβανον· καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐ-
πειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ·
ἣν καὶ ἡμεῖς, σὺν αὐτοῖς προσκυνούμεν, ὡς πρεσβεύου-
σαν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β'. Ἀνατολέου.

Η τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα ὑπάρχουσα, καὶ τῶν Χε-
ρουβίμ ἐνδοξότερα, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα· ἡ δὲ
ὑπερβάλλουσιν καθαρότητα, τῆς αἰδίου οὐσίας δοχεῖον
γεγεννημένη, ἐν ταῖς τοῦ Υἱοῦ χερσὶ, σήμερον τὴν
παναγίαν παρατίθεται ψυχὴν, καὶ σὺν αὐτῇ πληροῦ-
ται τὰ σύμπαντα χαρᾶς, καὶ ἡμῖν δωρεῖται τὸ μέγα
ἔλεος.

Ὁ αὐτός. Ἰωάννου.

Η πανάμιμος νύμφη, καὶ Μήτηρ τῆς εὐδοκίας τοῦ
Πατρὸς· ἡ Θεῶ προορισθεῖσα εἰς ἑαυτοῦ κατοίκησιν,
τῆς ἀσυγχύτου ἐνώσεως, σήμερον τὴν ἄχραντον ψυ-
χὴν, τῷ Ποιητῇ καὶ Θεῷ παρατίθεται· ἣν Ἀσωμά-
των δυνάμεις, θεοπρεπῶς ὑποδέχονται· καὶ πρὸς ζωὴν
μετατίθεται, ἡ ὄντως Μήτηρ τῆς ζωῆς, ἡ λαμπὰς
τοῦ ἀπροσίτου φωτός, ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν, καὶ
ἐλπίς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος γ'. Γερμανοῦ.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ πέρατα τῆς γῆς, τὴν σεπτὴν Με-
τάστασιν τῆς Θεομήτορος μακαρίσωμεν· ἐν χερσὶ γάρ

τοῦ Υἱοῦ, τὴν ψυχὴν τὴν ἁμωμον ἐναπέθετο· ὅθεν τῇ
Ἀγίᾳ Κοιμήσῃ αὐτῆς, ὁ κόσμος ἀνεζωοποιήθη, ἐν
ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, μετὰ τῶν
Ἀσωμάτων, καὶ τῶν Ἀποστόλων ἑορτάζων φαιδρῶς.

Δόξῃ, Ἦχος πλ. α'. Θεοφάνους.

Δεῦτε φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε καὶ χορεῖαν στη-
σώμεθα· δεῦτε καταστέψωμεν ἄσμασι τὴν Ἐκκλησίαν,
τῇ καταπαύσει τῆς Κιβωτοῦ τοῦ Θεοῦ. Σήμερον γάρ
οὐρανὸς ἐφαπλοῖ τοὺς κόλπους, δεχόμενος τὴν τετο-
κυῖαν τὸν ἐν πᾶσι μὴ χωρούμενον· καὶ ἡ γῆ τὴν πη-
γὴν τῆς ζωῆς ἀποδίδουσα, τὴν εὐλογίαν στολίζεται
καὶ εὐπρέπειαν. Ἄγγελοι χοροστατοῦσι σὺν Ἀποστό-
λοις, περιδεῶς ἐνατενίζοντες, ἐκ ζωῆς εἰς ζωὴν μετι-
σταμένης, τῆς τεκοῦσης τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς. Πάν-
τες προσκυνήσωμεν αὐτὴν δεόμενοι· Συγγενοὺς οἰκειό-
τητος μὴ ἐπιλάβῃ Δέσποινα, τῶν πιστῶς ἑορταζόν-
των, τὴν παναγίαν σου Κοίμησιν.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ασατε λαοὶ, τῇ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἄσατε· σή-
μερον γάρ τὴν ὀλόφωτον ψυχὴν αὐτῆς, εἰς τὰς ἀχράν-
τους παλάμας, τοῦ ἐξ αὐτῆς σαρκωθέντος ἄνευ σπο-
ρᾶς, παρατίθησιν· ὃ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, δω-
ρηθῆναι τῇ οἰκουμένῃ, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοὶ, τὴν Παναγίαν Παρθένον

ἀγνήν, ἐξ ἧς ἀρρήτως προῆλθε, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, κράζοντες καὶ λέγοντες· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί. Μακαρία ἡ γαστήρ, ἡ χωρήσασα Χριστόν. Αὐτοῦ ταῖς ἀγίαις χερσὶ τὴν ψυχὴν παραθεμένη, πρέσβευε ἄχραντε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχος.

Ἀνάστηθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Τὴν πάνσεπτόν του Κοίμησιν, Παναγία Παρθένα ἀγνή, τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη ἐν οὐρανῷ, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος ἐπὶ τῆς γῆς μακαρίζομεν· ὅτι Μήτηρ γέγονας τοῦ ποιητοῦ τῶν ἀπάντων Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν ἱκετεύουσα, ὑπὲρ ἡμῶν μὴ παύσῃ, δεόμεθα, τῶν εἰς σὲ μετὰ Θεὸν τὰς ἐλπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καὶ ἀπειρόγαμε.

Στίχος.

Ὡμοσε Κύριος τῷ Δαυὶδ ἀλήθειαν, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσῃ αὐτόν.

Δαυϊτικὴν ὁδὴν σήμερον λαοί, ἄσωμεν Χριστῷ τῷ Θεῷ· Ἀπενεχθήσονται, φησὶ, τῷ Βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, ἀπενεχθήσονται ἐν εὐφροσύνῃ καὶ ἀγαλλιάσει. Ἡ γὰρ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν, ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Δεσπότου, ἐνδόξως καὶ ὑπὲρ λόγον μετατίθεται· ἦν ὡς Μητέρα Θεοῦ ἀνυμνοῦντες, βοῶμεν καὶ λέγομεν· Σῶσον ἡμᾶς,

τοὺς ὁμολογοῦντάς σε Θεοτόκον, ἀπὸ πάσης περιστάσεως, καὶ λύτρωσαι κινδύνων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Ὕψος δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε Παρθένα, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα ἀφράστως, παρὴν Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφότης, καὶ πρῶτος Ἱεράρχης, Πέτρος τε ἡ τιμιωτάτη κορυφαία τῶν Θεολόγων ἀκρότης, καὶ σύμπας ὁ θεὸς τῶν Ἀποστόλων χορὸς, ἐκφαντορικᾶς Θεολογίαις ὑμνολογοῦντες, τὸ θεῖον καὶ ἐξάισιον, τῆς Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ οἰκονομίας μυστήριον καὶ τὸ ζωαρχικόν, καὶ θεοδόχον σου σῶμα κηδεύαντες, ἔχαιρον πανύμνητε. Ὑπερθεν δὲ αἱ πανάγιοι, καὶ πρεσβύτατοι τῶν Ἀγγέλων Δυναμεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, κεκυρῡται ἀλλήλαις ἔλεγον· Ἀρατε ὑμῶν τὰς πύλας, καὶ ὑποδέξασθε τὴν τεκοῦσαν, τὸν οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιητὴν· δοξολογίαις τε ἀνυμνήσωμεν, τὸ σεπτὸν καὶ ἅγιον σῶμα, τὸ χωρῆσαν τὸν ἡμῖν ἀθεώρητον καὶ Κύριον. Διό περ καὶ ἡμεῖς τὴν μνήμην σου ἐορτάζοντες, ἐκβοῶμεν σοὶ Πανύμνητε· Χριστιανῶν τὸ κέρας ὕψωσον, καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, Ὕψος α'.

Εν τῇ Γεννήσει, τὴν παρθενίαν ἐρύλαξας. Ἐν τῇ Κοιμῇσει, τὸν κόσμον οὐ κατέλιπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζωὴν, Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς ζωῆς καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν. (ἐκ τρίτου)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετά τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'.*Κατεπλάγη Ἰωσήφ.*

Αναβόησον Δαυὶδ, τίς ἡ παροῦσα Ἐορτή ; Ἦν ἀνύμνησα φησὶν, ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν Ψαλμῶν, ὡς θυγατέρα θεόπαιδα καὶ Παρθένον, μετέστητεν αὐτήν, πρὸς τὰς ἐκεῖθεν μονὰς, Χριστὸς ὁ ἐξ αὐτῆς, ἄνευ σπορᾶς γεννηθείς· καὶ διὰ τοῦτο χαίρουσι, μητέρες καὶ θυγατέρες, καὶ νύμφαι Χριστοῦ, βοῶσαι· Χαῖρε, ἡ μεταστᾶσα, πρὸς τὰ ἄνω βασιλεία.

Δόξα, καὶ νῦν Τὸ αὐτό.

Μετά τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'.*Τὸν τάφορ σου Σωτήρ.*

Ὁ πάντιμος χορὸς, τῶν σοφῶν Ἀποστόλων, ἠθροίσθη θαυμαστῶς, τοῦ κηδεῦσαι ἐνδόξως, τὸ σῶμά σου τὸ ἄχραντον, Θεοτόκε Πανύμνητε· οἷς συνύμνησαν, καὶ τῶν Ἀγγέλων τὰ πλήθη, τὴν Μετάστασιν, τὴν σὴν σεπτῶς εὐφημοῦντες· ἦν πίστει ἐορτάζομεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Μετά τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος γ'.*Τὴν ὡραιότητα.*

Εν τῇ Γενήσει σου, σύλληψις ἄσπορος· ἐν τῇ Κοι-

μήσει σου, νέκρωσις ἄφθορος· θαῦμα ἐν θαύματι διπλοῦν, συνέδραμε Θεοτόκε· πῶς γὰρ ἡ ἀπείρανδρος, βρεφοτρόφος ἀγνεύουσα ; πῶς δὲ ἡ Μητρόθεος, νεκροφόρος μυρίζουσα ; Διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ βοῶμέν σοι· Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου.

Προκείμενον, Ἦχος δ'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχος

Ἀκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Πᾶσα προή.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀναστᾶσα Μαριάμ, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ἰούδα. Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλή-

σθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἰδοὺ γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα, ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτηρί μου· ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ· ἰδοὺ γάρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμεινε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὥσεί μῃνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Μετὰ δὲ τὸν Ν'. **Δόξ·** Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἶτα τὸ Πεντηκοστῆριον, Στιχηρὸν Ἰδιόμελον.

Ἦχος πλ. β'. Βόζαντος.

Ὅτε ἡ Μετάστασις, τοῦ ἀχράντου σου σκήνους ἡύρε-
πίζετο, τότε οἱ Ἀπόστολοι, περικυκλοῦντες τὴν κλίνην
τρόμῳ ἑώρων σε καὶ οἱ μὲν ἀτενίζοντες τῷ σκήνει,
θάμβει συνείχοντο· ὁ δὲ Πέτρος σὺν δάκρυσιν ἐβόα σοι·
ὦ Παρθέने, ἑρῶ σε τρανῶς ἠπλωμένην ὑπτιαν, τὴν
ζωὴν τῶν ἀπάντων, καὶ καταπλήττομαι, ἐν ἣ ἐσκή-
νωσε τῆς μελλούσης ζωῆς ἡ ἀπόλαυσις. Ἀλλ' ὦ ἀ-
χράντε, ἐκένευσ ἑκτενῶς τὸν Ἰόν σου καὶ Θεόν, τοῦ
σώζεσθαι τὴν πόλιν σου ἄτρωτον.

Εἶτα ψάλλονται οἱ δύο Κανόνες· ὁ α'. μετὰ τῶν Εἰρημῶν
εἰς ἡ. καὶ ὁ δ'. εἰς ς'. Ὑστερον δὲ πάλιν οἱ Εἰρημοί.

Κατ'ὼρ πρῶτος, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Πανηγυριζέτωσαν οἱ θεόφρονες

Ποῖημα τοῦ Κυρίου Κοσμά.

Ἀδδὴ α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός.

Πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ, ἡ ἱερὰ καὶ εὐκλεὲς Παρ-
»θένη μνήμη σου, πάντας συνηγάγετο, πρὸς εὐφροσύ-
»νην τοὺς πιστοὺς, ἐξαρχούσης Μαριάμ, μετὰ χορῶν
»καὶ τυμπάνων, τῷ σῷ, ἄδοντας Μονογενεῖ· Ἐνδοξῶς
»ὅτι δεδόξασται.

Ἀμφεπονεῖτο αὐλὼν τάξις, οὐρανοβάμων ἐν Σιών τὸ θεῖον σῶμά σου· ἄνω δὲ συρρεύσασα, τῶν Ἀποστόλων ἡ πληθὺς, ἐκ περάτων Θεοτόκε, σοὶ παρέστησαν ἄρδην· μεθ' ὧν ἄχραντε, σοῦ τὴν σεπτὴν Παρθένε μνήμην δοξάζομεν.

Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἤρω, κατὰ τῆς φύσεως Ἀγνή, Θεὸν κηύσασα· ὅμως μιμουμένη δὲ, τὸν ποιητὴν σου καὶ Υἱὸν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις τοῖς τῆς φύσεως νόμοις· διὸ θνήσκουσα, σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρη διαιωνίζουσα.

Καὶ ὡς δεύτερος.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

ᾠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί· καὶ ὀφθῆσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων· καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὴν Κοίμησιν.

Παρθένοι νεάνιδες, σὺν Μαριάμ τῇ Προφήτιδι, ὥδῃν τὴν ἐξόδιον νῦν ἀλαλάξατε· ἡ Παρθένος γάρ, καὶ μόνη Θεοτόκος, πρὸς λῆξιν οὐράνιον διαβιβάζεται.

Ἀξίως ὡς ἔμψυχον, σὲ οὐρανὸν ὑπεδέξαντο, οὐράνια Πάντα γνε θεῖα σκηνώματα· καὶ παρέστηκας, φαιδρῶς ὡραϊσμένη, ὡς νύμφη πανάμωμος τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ.

ᾠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἡ δημιουργικὴ, καὶ συνεκτικὴ τῶν ἀπάντων, Θεοῦ σοφία καὶ δύναμις, ἀκλινῇ ἀκράδαντον, τὴν Ἐκκλησίαν στήριζον Χριστέ· μόνος γὰρ εἶ Ἅγιος, ὁ ἐν Ἀγίοις ἀναπαυόμενος.

Γυναῖκά σε θνητὴν, ἀλλ' ὑπερφυῶς καὶ Μητέρα, Θεοῦ

εἰδότες πανάμωμοι, οἱ κλεινοὶ Ἀπόστολοι, περρικνύεις ἡπτοντο χερσὶ, δόξῃ ἀπαστράπτουσιν, ὡς θεοδόχον σκήνος θεώμενοι.

Υπέφθασε χερσὶ, ταῖς ὑβριστικαῖς τοῦ αὐθάδους, τομὴν ἡ δίκη ἐπάζεσθαι, τοῦ Θεοῦ φυλάξαντος, τὸ σέβας τῇ ἐμφύχῳ κιβωτῷ, δόξῃ τῆς Θεότητος, ἐν ᾗ ὁ Λόγος σὰρξ ἐχρημάτισεν.

Καὶ ὡς δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε, ἡ ζωσα καὶ ἄρθονος πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ μνήμῃ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Θνητῆς ἐξ ὁσφύος προαχθεῖσα, τῇ φύσει κατάλληλον Ἀγνή, τὴν ἐξοδὸν διήνυσας· τεκοῦσα δὲ τὴν ὄντως ζῶν, πρὸς τὴν ζωὴν μεθέστηκας, τὴν θείαν καὶ ἐνυπόστατον.

Δῆμος Θεολόγων ἐκ περάτων, ἐξ ὕψους Ἀγγέλων δὲ πληθὺς, πρὸς τὴν Σιών ἠπείγοντο, παντοδυνάμῳ νεύματι, ἀξιοχρέως Δέσποινα, τῇ σῇ ταφῇ λειτουργήσαντες.

Ἦ Ὑπακοή. Ἦχος πλ. α'.

Μακαρίζομέν σε πᾶσαι αἱ γενεαί, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν σοὶ γὰρ ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, χωρηθῆναι ἠδύοκησε. Μακάριοι ἐσμέν καὶ ἡμεῖς, προστασίαν σε ἔχοντες· ἡμέρας γὰρ καὶ νυκτὸς προσθεύεις ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὰ σκήπτρα τῆς βασιλείας, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις κρατύνονται. Διὸ ἀνυμνοῦντες βοῶμέν σοι· Χαῖρε Κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

ᾠδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ρήσεις Προφητῶν καὶ αἰνίγματα, τὴν σάρκωσιν ὑπέ-

»φηναν, τὴν ἐκ Παρθένου σου Χριστὲ, φέγγος ἀστρα-
»πῆς σου, εἰς φῶς ἐθνῶν ἐξελεύσεσθαι· καὶ φωνεῖ σοι
»ἄβυσσος, ἐν ἀγαλλιάσει· Τῇ δυνάμει σου δόξα Φι-
»λάνθρωπε.

Ἴδετε λαοὶ καὶ θαυμάσατε· τὸ ὄρος γὰρ τὸ ἅγιον, καὶ
ἐμoxνέστατον Θεοῦ, τῶν ἐπουρανίων βουνῶν, ἐφ' ὕπερθεν
αἵρεται, οὐρανὸς ἐπίγειος, ἐν ἐπουρανίῳ, καὶ ἀρθάρτῳ
χθονὶ οἰκίζομενος.

Ζωῆς αἰδίου καὶ κρείττονος, ὁ θάνατός σου γέγονε,
διαβχτήριον Ἀγνὴ, ἐκ τῆς ἐπικήρου, πρὸς θεῖαν ὄντως
καὶ ἄρρευτον, μεθιστῶν σε ἄγχαντε, ἐν ἀγαλλιάσει, τὸν
Υἱὸν καθορᾶν σου καὶ Κύριον.

Ἐπήρθησαν πύλαι οὐράνιαι, καὶ Ἀγγελοὶ ἀνύμνησαν,
καὶ ὑπεδέξατο Χριστὸς, τὸ τῆς παρθενίας αὐτοῦ, μητρῶον
κειμήλιον. Χερουβὶμ ὑπεῖξέ σοι, ἐν ἀγαλλιάσει· Σεραφὶμ
δὲ δοξάζει σε χαίροντα.

Καθὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθέ-
»νου σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ Προφήτης Ἀβ-
»θακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου
»Κύριε.

Θάμβος ἦν θεάσασθαι τὸν οὐρανόν, τοῦ παμβασιλέως
τὸν ἔρψυχον, τοὺς κενεῶνας, ὑπερχόμενον τῆς γῆς. Ὡς
θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου! Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐν τῇ Μεταστάσει σου Μήτηρ Θεοῦ, τὸ εὐρυχωρότα-
τον σῶμά σου, καὶ θεοδόχον, τῶν Ἀγγέλων στρατιαί, ἱ-
ερωτάταις πτέρυξι, φόβῳ καὶ χαρᾷ συνεκάλυπτον.

Εἰ ὁ ἀκατάληπτος ταύτης καρπός, δι' ὃν οὐρανὸς ἐ-

χρημάτισε, ταφὴν ὑπέστη, ἐκουσίως ὡς θνητὸς, πῶς τὴν
ταφὴν ἀρνήσεται, ἡ ἀπειρογάρμως κυήσασα;

Ἔσθ' ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Τὸ θεῖον καὶ ἄρρητον κάλλος, τῶν ἀρετῶν σου Χρι-
»στὲ διηγῆσομαι· ἐξ αἰδίου γὰρ δόξης συναΐδιον, καὶ
»ἐνυπιστατον λάμπας ἀπαύγασμα, παρθενικῆς ἀπὸ
»γαστροῦ, τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, σωματωθεῖς ἀνέ-
»τειλας ἥλιος.

Ὡς ἐπὶ νεφέλῃς Παρθένε, τῶν ἀποστόλων ὁ δῆμος ἐ-
χοῦμενος, πρὸς τὴν Σιών ἐκ περάτων λειτουργῆσαι σοι,
τῇ νεφέλῃ τῇ κούρῃ ἠθροίζετο, ἀφ' ἧς ὁ Ὑψίστος Θεός,
τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, δικαιοσύνης ἔλαμψεν ἥλιος.

Σαλπιγγῶν θεόληπτοι γλῶσσαι, τῶν Θεολόγων ἀνδρῶν
εὐηχέστερον, τῇ Θεοτόκῳ ἐβόων τὸν ἐξόδιον, ἐνηχοῦμεναι
ὕμνον τῷ Πνεύματι· Χαίροις ἀκήρατε πηγῇ, τῆς τοῦ
Θεοῦ ζωορχικῆς, καὶ σωτηρίου πάντων σαρκώσεως.

Καθὼν δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θεῇ δόξῃ σου· σὺ γὰρ
»ἀπειρόγαμε Παρθένε, γῇ ἐν μετέσθης πρὸς αἰωνίους
»μονάς, καὶ πρὸς ἀτελεύτητον ζωὴν, πᾶσι τοῖς ὕμνου-
»σί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Κροτεῖτωσαν σάλπιγγες, τῶν Θεολόγων σήμερον· γλῶσ-
»σαι δὲ πολύρθογγοι ἀνθρώπων, νῦν εὐσημεῖτω· περιηγεῖτω
ἄηρ, ἀπείρῳ λαμπόμενος φωτί· Ἀγγελοὶ ὑμνεῖτωσαν, τῆς
Παρθένου τὴν Κοίμησιν.

Τὸ σκεῦος διέπρεπε, τῆς ἐκλογῆς τοῖς ὕμνοισι σου, ὁλος
ἐξιστάμενος Παρθένε, ἔκδημος, ὁλος ἱερωμένος Θεῷ, τοῖς

πᾶσι θεόληπτος καὶ ὢν, ὄντως καὶ δεικνύμενος, Θεοτόκε πανύμνητε.

Ὡδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἄλιον ποντογενές, κητῶν ἐντόσθιον πῦρ, τῆς τριη-
»μέρου ταφῆς σου, τί προεικόνισμα, οὐ Ἰωνᾶς ὑποφή-
»της ἀναδέδεικται· σετωσμένος γὰρ ὡς καὶ προπέπω-
»το, ἀσινὴς ἐβόα· Θύσω σοι μετὰ φωνῆς αἰνέσεως
»Κύριε.

Νέμει σοι τὰ ὑπὲρ φύσιν, Ἄναξ ὁ πάντων Θεός· ἐν
γὰρ τῷ τίκτειν Παρθένον ὥσπερ ἐρύλαξεν, οὕτως ἐν τάφῳ
τὸ σῶμα διετήρησεν, ἀδιάφθορον, καὶ συνεδόξασε, θεία
μεταστάσει, γέρα σοι ὥσπερ Υἱός, Μητρὶ χαριζόμενος.

Ὅντως σε ὡς φαεινὴν λυχνίαν, αὐλοῦ πυρός, θυμια-
τήριον θείου χρύσεον ἄνθρακος, ἐν τοῖς Ἀγίων Ἀγίοις κα-
τεσκήνωσε, στάμνον ῥάβδον τε πλάκα θεόγραφον, κιβω-
τὸν ἅγιον, τράπεζαν ἄρτου ζωῆς, Παρθένε ὁ τόκος σου.

Karōr δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ
»θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτή-
»σωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες.

Ἐκ σοῦ ζωὴ ἀνατέταλκε, τὰς κλεῖς τῆς παρθενίας μὴ
λύσασα· πῶς οὖν τὸ ἄχραντον, ζωαρχικόν τε σου σκή-
νωμα, τῆς τοῦ θανάτου πείρας, γέγονε μέτοχον;

Ζωῆς ὑπάρξασα τέμενος, ζωῆς τῆς αἰδίου τετύχηκας·
διὰ θανάτου γὰρ, πρὸς τὴν ζωὴν μεταβέβηκας, ἢ τὴν
ζωὴν τεκοῦσα τὴν εὐπόστατον.

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. β'. Αὐτόμελον.

Τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον, καὶ προστα-
σίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα, τάφος καὶ νέκρωσις οὐκ ἐ-
κράτησεν· ὡς γὰρ ζωῆς Μητέρα, πρὸς τὴν ζωὴν με-
τέστησεν, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Ὁ οἶκος.

Τείχιόν μου τὰς φρένας Σωτήρ μου· τὸ γὰρ τεῖχος
τοῦ κόσμου ἀνυμνῆσαι τολμῶ, τὴν ἄχραντον Μητέρα
σου· ἐν πύργῳ ῥημάτων ἐνίσχυσόν με, καὶ ἐν βάρεσιν
ἐννοιῶν ἐχύρωσόν με· σὺ γὰρ βοᾷς τῶν αἰτούντων πι-
στῶς τὰς αἰτήσεις πληροῦν. Σὺ οὖν μοι δώρησαι
γλῶτταν, προσφορὰν, λογισμὸν ἀκαταίσχυντον· πᾶσα γὰρ
δόσις ἐλλάμψεως παρὰ σοῦ καταπέμπεται φωταγωγέ,
ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον.

Συναξάριον.

Τῇ ΙΕ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς σεβασμίας Με-
ταστάσεως τῆς ὑπερενδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου
καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι.

Οὐ θαῦμα θνήσκειν κοσμοπώτειραν Κόρην,

Τοῦ κοσμοπλάστου σαρκικῶς τεθνηκότος.

Ζῇ αἰεὶ Θεομήτωρ, καὶ δεκάτῃ θάναε πέμπτη.

Ὅτε πρὸς ἑαυτὸν Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν προσλαβεῖν εὐ-
δόκησε τὴν ἰδίαν Μητέρα, τότε πρὸ τριῶν ἡμερῶν, δι'
Ἀγγέλου αὐτῇ τὴν ἀπὸ γῆς μετὰστασιν γνωρίζων, Καί-

ρὸς, φησὶ, τὴν ἑμὴν προσλαβέσθαι Μητέρα πρὸς ἑμαυτόν. Μηδὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ θορυβηθῆς, ἀλλὰ μετ' εὐφροσύνης δέξαι τὸν λόγον, καὶ γὰρ πρὸς ἀθάνατον ἔρχῃ ζωὴν. Καὶ δὴ τῷ πόθῳ τῆς πρὸς τὸν Υἱὸν μετastάσεως, ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἑλκιῶν ἄνειςι προσευζομένη μετὰ σπουδῆς (εἰώθει γὰρ συνεχῶς ἐν αὐτῷ ἀνιούσα προσεύχεσθαι) ἐρ' ὃ καὶ τι παράδοξον τῆνικαὺτα συμβαίνει γενέσθαι· κλίνουσι γὰρ ἐξ αὐτῶν τὰ πρὸς τὸ ὄρος φυτὰ, καὶ ὥσπερ ἑμφυγα δοῦλα τὸ προσῆκόν σέβας τῇ Δεσποίνῃ ἀποπληροῦσι. Μετὰ δὲ τὴν εὐχὴν, ὑποστρέφει πρὸς τὴν οἰκίαν, καὶ εὐθέως ἐσείσθῃ ἄψαα. Αὕτῃ δὲ, πολλὰ φῶτα ποιησμένῃ, καὶ εὐχαριστήσασα τῷ Θεῷ, συγκαλεῖ τοὺς αὐτῆς συγγενεῖς τε καὶ γείτονας· σαρρεῖ πάσαν τὴν οἰκίαν· ἐτοιμάζει τὴν κλίνην, καὶ πάντα τὰ πρὸς ταφὴν ἐπιτήδειζ. Δῆλα ποιεῖ τὰ πρὸς τοῦ Ἀγγέλου πρὸς αὐτὴν λαληθέντα περὶ τῆς εἰς οὐρανὸς αὐτῆς μετastάσεως· καὶ εἰς πίστιν τῶν λεγομένων, τὸ δοθὲν αὐτῇ βραβεῖον ὑποδεικνύει· τὸ δὲ ἦν φοίνικος κλάδος. Αἱ δὲ μετastληθεῖσαι γυναῖκες, τούτων ἀκούσασαι, θρήνοις ἑαυτὰς σὺν δάκρυσιν ἔλουσιν, καὶ μετ' οἰμωγῆς ὠλοφύροντο· Ὅμως τοῦ κόπτεσθαι πικυόμεναι, μὴ ἀπορρινωθῆναι ταύτης ἰκέτευον. Ἡ δὲ οὐ μόνον αὐτὰς, ἀλλὰ καὶ πάντα τὸν κόσμον, μετastάσα, περισκέπειν καὶ ἐφορᾶν διεβεβαίωτο· καὶ τὸ πολὺ τῆς λύπης ἀρῇρει τοῖς παρastητικοῖς ῥήμασιν, οἷς πρὸς τοὺς περιοστώτας ἐλάλει. Εἶτα περὶ τῶν αὐτῆς δύο χιτῶνων διατάττεται, ὥς τε τὰς δύο πενιχρὰς γῆρας ἀνὰ χιτῶνα λαβεῖν, αἵτινες συνήθεις αὐτῇ ἦσαν καὶ γνώριμοι, καὶ τὰ πρὸς διατροπὴν παρ' αὐτῆς ἐκομίζοντο.

Ταῦτα οὕτω διεξιούσης αὐτῆς καὶ διαταττομένης, γίνεται ἄφνω βροντῆς βιαίας ἤχος, καὶ πλείστων ἐπιστα-

σίᾳ νεφελῶν, ἀπὸ τῶν τοῦ κόσμου περάτων τοὺς Χριστοῦ Μαθητάς ἀθρόον τῇ οἰκίᾳ τῆς Θεομήτορος φερόμενων ἐν οἷς ἦσαν καὶ οἱ θεόσφοι Ἱεράρχαι, Διανόσιος ὁ Ἀρισπαγίτης, Ἱερόθεός τε ὁμοῦ, καὶ Τιμόθεος. Οἱ, ἐπεὶ ἔμαθον τὴν αἰτίαν τῆς αὐτῶν ἀθρόας παρουσίας, ταχὺτα πρὸς αὐτὴν δεξιάσι λέγοντες· Σὲ, Δέσποινα, μένουσαν ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς αὐτὸν τὸν Δεσπότην ἡμῶν καὶ διδάσκαλον βλέποντες, παρεμυθούμεθα· νῦν δὲ πῶς εἴσομεν τὸ πάθος; Ἐπεὶ δὲ τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου βουλῇ μεθίστασαι πρὸς τὰ ὑπερκόσμια, χαίρομεν τοῖς ἐπὶ σοὶ οἰκονομουμένοις· Ταῦτα λέγοντες, τοῖς δάκρυσιν ἑαυτοὺς ἔβρεγον. Ἡ δὲ πρὸς αὐτούς· Μὴ, φίλοι Μαθηταὶ τοῦ ἐμοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ, μὴ πένθος ἐργάσῃσθε τὴν ἑμὴν χαρὰν· ἀλλὰ τὸ ἐμὸν σῶμα, καθὼς ἐγὼ σχηματίζω τῇ κλίνῃ, κηδεύσατε.

Τούτων οὕτω πληρωθέντων, ᾗθάνει καὶ Παῦλος ὁ θεσπέσιος, τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς· ὃς καὶ παρὼν πρὸς τοὺς πόδας τῆς Θεομήτορος, προσεκύνησε καὶ ἀνοιξας αὐτοῦ τὸ στόμα, διὰ πολλῶν ἐγκωμιάζει αὐτήν· Χαῖρε, λέγων, Μήτηρ τῆς ζωῆς, καὶ τοῦ ἐμοῦ κηρύγματος ἡ ὑπόθεσις. Εἰ γὰρ καὶ τὸν Χριστὸν μὴ τεθέαμαι, ἀλλὰ σὲ βλέπων, ἐκεῖνον ἐδόκουν θεωρεῖν. Εἶτα συντάσσεται πᾶσιν ἡ Παρθένος. Ἀναπίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης. Σχηματίζει τὸ πανάχραντον αὐτῆς, ὡς ἡβουλήθη, σῶμα. Ὑπὲρ συστάσεως χραντον αὐτῆς, καὶ εἰρηνικῆς διαγωγῆς δεήσεις ποιεῖται. Εὐλογοῦσιν οἱ αὐτῆς πληροὶ καὶ αὐτούς· καὶ οὕτως εἰς χειρὸς τοῦ ἑαυτῆς Υἱοῦ καὶ Θεοῦ τὸ πνεῦμα ἀρήσει.

Ἐπὶ τούτοις ἄρχεται τῶν ἐξοδίων ὕμνων ὁ Πέτρος· αἵρουσιν οἱ λοιποὶ τῶν Ἀποστόλων τὸ κλινίδιον, καὶ οἱ μὲν προάγουσι μετὰ λαμπάδων καὶ ὕμνωδων, οἱ δὲ ἐρέπον-

ται, τὸ Θεοδόχον σῶμα πρὸς τὸ μνήμα προπέμποντες. Τότε δὴ τότε καὶ Ἀγγελοι ὑμνοῦντες ἤκούοντο, καὶ φωναὶ τῶν ὑπερκοσμίων τάξεων τὸν ἀέρα ἐπλήρουν. Εφ' οἷς οἱ τῶν Ἰουδαίων Ἀρχοντες, τινὰς τοῦ ὄχλου ἀνερθεύσαντες, πείθουσι πειρᾶσαι τὴν κλίνην περιτρέψαι εἰς γῆν, ἐφ' ἣν τὸ ζωαρχικὸν ἐτέθη σῶμα, καὶ τοῦτο καταβαλεῖν. Ἄλλ' ἤδη τοὺς τολμητὰς ἡ δίκη φθάσασα, ὁμμάτων τυφλώσει πάντας κολάζει. Ἐνα δὲ αὐτῶν καὶ χειρῶν ἀποστερεῖ ἀμφοτέρων, μηχανώτερον ὁρμήσαντα, καὶ τοῦ ἱεροῦ ἐκείνου σκίμποδος ἐναψάμενον· ὃς παρὰ τὴν κλίνην τὰς αὐθάδεις χειρὰς, κοπείσας τῷ ξίφει τῆς δίκης, ἀπηρωρημένους ἀρεῖς, ἔμεινεν ἐλσεινὸν θέαμα· ἕως οὗ πιστεύσας ἐξ ὅλης ψυχῆς, καὶ θεραπείας τυχὼν, ἀποκατέστη ὡς τὸ πρότερον ὑγιής. Οὕτω καὶ τοῖς τυφλωθεῖσι, πιστεύσασι, μέρος τι τοῦ παλλίου τῆς κλίνης ἐπιτεθὲν, τὴν ἴασιν ἐδώρησατο. Οἱ δὲ Ἀπόστολοι, καταλαβόντες τὸ χωρίον Γεθσημανῆ, κατέθηκαν ἐν τῷ μνήματι τὸ ζωαρχικὸν σῶμα, καὶ τρεῖς ἡμέρας προσμένουσιν ἐν αὐτῷ, τῶν γινομένων ἀπαύστως Ἀγγελικῶν φωνῶν ὑπακούοντες.

Ἐπεὶ δὲ, κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν, εἰς τῶν Ἀποστόλων, ἀπολειφθεὶς τῆς κηδείας τοῦ ζωαρχικοῦ σώματος, καὶ τρίτη παραγεγονῶς ἡμέρα, ἠθύμει σφόδρα καὶ συνεχεῖτο, διὰ τὸ μὴ τῶν αὐτῶν καὶ αὐτὸν ἀξιοθῆναι, ὧν ἡξιώθησαν πάντες οἱ συναπόστολοι, κοινῇ ψῆφω, ἕνεκα τοῦ ἀπολειφθέντος Ἀποστόλου, τὸν τάφον ἡνοιχθῆναι, οὕτω δόξαν αὐτοῖς πᾶσιν, εἰς τὸ προσκυνῆσαι καὶ αὐτὸν τὸ πανάγιον καὶ πανάμωμον ἐκεῖνο σκῆνος, καὶ ἰδόντες ἐξέστησαν. Εὗρον γὰρ αὐτὸν κενὸν τοῦ Ἀγίου σώματος, μόνην δὲ τὴν σινδόνα φέροντα, παραμύθιον μείναςαν τοῖς λυπεῖσθαι μέλλουσι, καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς, καὶ τῆς μεταθέσεως ἀψευ-

δὲς μαρτύριον. Καὶ γὰρ μέχρι τοῦ νῦν, ὁ ἐν πέτρᾳ διαγλυφεὶς τάφος οὕτως ὁράται καὶ προσκυνεῖται, σώματος μένον κενός, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἁειπαρθένου Μαρίας. Ἦς ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ἐν δὲ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἰταμῷ θυμῷ τε καὶ πυρὶ, θεὸς ἔρως ἀντιταττόμενος,
»τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε· τῷ θυμῷ δὲ ἐγάλα, (εοπνεύστω
»λογικῇ, τῇ τῶν Ὀσίων τριφθόγγῳ λύρᾳ ἀντιφθεγγό-
»μενος, μουσικοῖς ὀργάνοις ἐν μέσῳ φλογός· Ὁ δεδο-
»ξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Θεοτεύκτους πλάκας Μωϋσῆς, γεγραμμένας τῷ θείῳ Πνεύματι, ἐν θυμῷ συνέτριψεν· ἀλλ' ὁ τούτου Δεσπότης, τὴν τεκοῦσαν ἄσινῃ, τοῖς οὐρανίοις φυλάξας δόμοις, νῦν εἰσώκησατο. Σὺν αὐτῇ σκιρτῶντες βοῶμεν Χριστῷ· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ἐν κυμβάλοις χεῖλεσιν ἄγνοῖς, μουσικῇ τε καρδίας φόρμιγγι, ἐν εὐήχῳ σάλπιγγι, ὑψηλῆς διανοίας, τῆς Παρθένου καὶ ἁγνῆς, ἐν τῇ εὐσήμεῳ κλητῇ ἡμέρᾳ τῆς Μεταστάσεως, πρακτικαῖς κροτοῦντες βοῶμεν χερσίν· Ὁ δεδοξασμένος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Ὁ θεόφρων ἡθροισταὶ λαός· τῆς γὰρ δόξης Θεοῦ τὸ σκῆνωμα, ἐκ Σιών μεθίσταται πρὸς οὐράνιον δόμον, ἔνθα ἤχος καθαρὸς ἐορταζόντων, φωνὴ ἀφράστου ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ βοώντων Χριστῷ· Ὁ δεδοξασμένος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἰ.

Karōr δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ Θεόφρονες, παρὰ τὸν
»κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες,
»χαίροντες ἔφαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύ-
»ριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Νεανίσκοι καὶ παρθένοι τῆς Παρθένου τε, καὶ Θεομή-
»τορος, τὴν μνήμην σέβοντες, πρεσβῦται καὶ ἄρχοντες, καὶ
»βασιλεῖς σὺν κριταῖς, μελωδῆσατε· Ὁ τῶν Πατέρων Κύ-
»ριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σκληπισάτωσαν τῇ σάλπιγγι τοῦ Πνεύματος, ὄρη οὐ-
»ράνια· ἀγαλλιόσθωσαν νῦν, βουνοὶ, καὶ σκιρτάτωσαν θεῖοι
»Ἀπόστολοι· ἡ Βασίλισσα, πρὸς τὸν Υἱὸν μεθίσταται, σὺν
»αὐτῷ αἰεὶ κρατοῦσα.

Ἡ πανίερος Μετόχτασις τῆς θείας σου, καὶ ἀκηράτου
»Μητρός, τὰ ὑπερκόσμια, τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἤθροισε τάγ-
»ματα, συνευφραίνεσθαι, τοῖς ἐπὶ γῆς σοι μέλπουσιν· Ὁ
»Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Φλόγα δροσίζουσαν Ὅσιους, δυσσεβεῖς δὲ καταφλέ-
»γουσιν, Ἄγγελος Θεοῦ ὁ πανσθενής, ἔδειξε Παισί· ζω-
»αρχικὴν δὲ πηγὴν εἰργάσατο τὴν Θεοτόκον, φθορὰν
»θανάτου, καὶ ζωὴν βλυστάνουσιν τοῖς μέλπουσι· Τὸν
»Δημιουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑ-
»περυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρήμασιν εἶχοντο τῆς θείας, κιθωτοῦ τοῦ ἀγιάσματος,
»πᾶσα ἡ πληθὺς τῶν Θεολόγων ἐν τῇ Σιών· Ποῦ νῦν ἄ-

παίρεις σκηπὴν κραυγάζοντες, Θεοῦ τοῦ ζῶντος· Μὴ δι-
»λίπης ἐποπτεύουσα, τοὺς πίστει μέλποντας· Τὸν Δημι-
»ουργὸν μόνον ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν
»εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅπως ὑψώσασα τὰς χεῖρας, ἐκδημοῦσα ἡ πανάμωμος,
»χεῖρας τὰς Θεὸν ἡγκαλισμένας, σωματικῶς ἐν περρησίᾳ,
»ὡς Μητὴρ ἔρησε πρὸς τὸν τεχθέντα· Οὐς μοι ἐκτίσω,
»εἰς αἰῶνας φύλακτε βοώντάς σοι· Τὸν Δημιουργὸν μόνον
»ὑμνοῦμεν, οἱ λελυτρωμένοι, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας
»τοὺς αἰῶνας.

Karōr δεύτερος. Ὁ Εἰρμός.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου
»διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμε-
»νος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν· Τὸν
»Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας
»τοὺς αἰῶνας.

Τὴν μνήμην σου ἄχραντε Παρθένε, Ἀρχαί τε καὶ Ἐ-
»ξουσίαι σὺν Δυνάμεσιν, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι
»Κυριότητες, τὰ Χερουβὶμ δοξάζουσι, καὶ τὰ φοικτὰ Σε-
»ραφίμ· ἀνθρώπων δὲ τὸ γένος ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν
»εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ ξένως οἰκήσας Θεοτόκε, ἐν τῇ ἀχράντῳ νηδύϊ σου
»σαρκούμενος, οὗτος τὸ πανίερον, πνεῦμά σου δεξιόμενος, ἐν
»ἑαυτῷ κατέπαυσεν, ὡς ὁφειλέτης Υἱός· διὸ σὲ τὴν Παρ-
»θένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡ τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων, τῆς ἀειπαρθένου τε
»καὶ Θεομήτορος! τάφον γὰρ οἰκήσασα, ἔδειξε Παράδεισον·
»ὧ παρεστῶτες σήμερον, χαίροντες ψάλλομεν· Τὸν Κύριον
»ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'.

Μεγαλυνάριον, ὅπερ στιχολογεῖται ἐν ἐκάστῳ τροπαρίῳ τῆς παρούσης ᾠδῆς.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, μακαριζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Ὁ Εἰρμός.

Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἄ-
»χραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύ-
»εται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ
»θάνατον ζῶσα, σώζοις αἰεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονο-
»μίαν σου.

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἐν τῇ Σιών σκοπού-
μεναι, τὸν εἰκεῖον Δεσπότην, γυναικείαν ψυχὴν χειριζό-
μενον· τῇ γὰρ ἀχράντως τεκούσῃ, υἱοπρεπῶς προσεφώνει·
Δεῦρο Σεμνή, τῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ συνδοξάσθητι.

Συνέστειλε χορὸς τῶν Ἀποστόλων, τὸ θεοδόχον Σῶμα
σου, μετὰ δέους ὀρώντες, καὶ φωνῇ λιγυρᾷ προσφθεγγό-
μενοι· Εἰς οὐρανίους θαλάμους, πρὸς τὸν Υἱὸν ἐκφοιτῶσα,
σώζοις αἰεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου.

Κατ'ὼν δεύτερος.

Μεγαλυνάριον στιχολογούμενον καὶ αὐτὸ ὡς τὸ ἀνωτέρω.

Ἀγγελοι τὴν Κοίμησιν τῆς Παρθένου, ὀρώντες ἐξεπλήτ-
τοτο, πῶς ἡ Παρθένος ἀπαίρει, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ὁ Εἰρμός.

Ἀπας γηγενής, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδου-
»χούμενος· πανηγυρίζετω δὲ, αὐλῶν νόων φύσις γε-

»ραίρουσα, τὴν ἱερὰν Μετάστασιν τῆς Θεομήτορος,
»καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή
»ἀειπάρθενε.

Δεῦτε ἐν Σιών, τῷ θεῷ καὶ πίνον, ὄρει τοῦ ζῶντος
Θεοῦ, ἀγαλλιασώμεθα, τὴν Θεοτόκον ἐνοπτριζόμενοι· πρὸς
γὰρ τὴν λίαν κρείττονα, καὶ θειοτέραν σκηνὴν, ὡς Μη-
τέρχ, ταύτην εἰς τὰ Ἁγία, τῶν Ἀγίων Χριστὸς μετα-
τίθησι.

Δεῦτε οἱ πιστοί, τῷ τάφῳ προσέλθωμεν, τῆς Θεομή-
τορος, καὶ περιπτυξώμεθα, καρδίαις γείλη ὄμματα μέτωπα,
εἰλικρινῶς προσάπτοντες· καὶ ἀρυσώμεθα, ἱαμάτων, ἁρθε-
να χαρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀενάου βλυστάνοντα.

Δέξου πκρ' ἡμῶν, ὠδὴν τὴν ἐξόδιον, Μήτηρ τοῦ ζῶν-
τος Θεοῦ· καὶ τῇ φωτοφόρῳ σου, καὶ θείᾳ ἐπισκίασον
χάριτι· τῷ Βασιλεῖ τὰ τρόπικα, τῷ φιλοχρήστῳ λαῷ,
τὴν εἰρήνην, ἄφεςιν τοῖς μέλπουσι, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν
βραβεύουσα.

Ἐξιποστειλάριον, Ἦχος γ'. ἐκ τρίτου.

Ἀπόστολοι ἐκ περάτων, συναθροισθέντες ἐνθάδε, Γεθη-
μανῇ τῷ χωρίῳ, κηδεύσατέ μου τὸ σῶμα· καὶ σὺ
Υἱὲ καὶ Θεέ μου, παράλαβέ μου τὸ πνεῦμα.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν
Στιχηρὰ προσόμια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου, οὐρανοὶ ἐπαγάλλονται, καὶ
Ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα· πᾶσα ἡ γῆ δὲ

εὐφραίνεται, ὥδῃν σοι ἐξοδίων, προσφωνοῦσα τῇ Μητρὶ, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, ἀπειρόγαμε, Παναγία Παρθένε, ἡ τὸ γένος, τῶν ἀνθρώπων ρυσαμένη, προγονικῆς ἀποράσεως.

Εκ περάτων συνέδραμον, Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, θεαρχίῳ νεύματι τοῦ κηδεῦσαι σε· καὶ ἀπὸ γῆς αἰρομένην σε, πρὸς ὕψος θεώμενοι, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, ἐν χαρᾷ ἀνεβόων σοι: Χαῖρε ὄχημα, τῆς Θεότητος ὅλης· χαῖρε μόνη, τὰ ἐπίγεια τοῖς ἄνω, τῷ τοκετῷ σου συνάψατα.

Τὴν ζωὴν ἡ κυήσασα, πρὸς ζωὴν μεταδέβηκας, τῇ σεπτῇ Κοιμήσει σου τὴν ἀθάνατον, δορυφορούντων Ἀγγέλων σοι, Ἀρχῶν καὶ Δυνάμεων, Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως, δεχομένου τε, ἀκηράτοις παλάμαις τοῦ Υἱοῦ σου, τὴν ἀμώμητον ψυχὴν σου, Παρθενομῆτορ Θεόνυμφε.

Δόξα καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Τῇ ἀθανάτῳ σου Κοιμήσει, Θεοτόκε Μήτηρ τῆς ζωῆς, νεφέλαι τοὺς Ἀποστόλους, αἰθερίους διήρπαζον· καὶ κοτμικῶς διεσπαρμένους, ὁμοχώρους παρέστησαν τῷ ἀγράντῳ σου σώματι· οἱ καὶ κηδεύσαντες σεπτῶς, τὴν φωνὴν τοῦ Γαβριήλ, μελωδοῦντες ἀνεβόων· Χαῖρε κεχαριτωμένη, Παρθένε Μήτηρ ἀνύμφευτε, ὁ κύριος μετὰ σοῦ. Μεθ' ὧν ὡς Υἱόν σου καὶ Θεὸν ἡμῶν, ἰκέτευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικὰ, οἱ Μνηστῆρες, καὶ ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἑορτῆς Ὡδὴ γ'· καὶ ς'.

Εἰ δὲ βούλει, εἰπὲ τὰ πρὸντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'.

Στίχ. α'.

Ἀλαλάξατε τῷ Θεῷ πᾶσα ἡ γῆ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. β'.

Ἐξομολογεῖσθε αὐτῷ, αἰρεῖτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. γ'.

Ἐκ πόλει Κυρίου τῶν δυνάμεων, ἐκ πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Στίχ. δ'.

Ἐγεννήθη ἐν εἰρήρῃ ὁ τόπος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατοικητήριον αὐτοῦ ἐν Σιών.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου Σῶτερ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Β'.

Στίχ. α.

Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πόλεις Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ
σκηνώματα Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός, ψάλ-
λοντάς σοι : Ἀλληλούϊα.

Στίχ. β'.

Δεδουρασμένα ἐλάληθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός, ψάλ-
λοντάς σοι : Ἀλληλούϊα.

Στίχ. γ'.

Ὁ Θεὸς ἐθεμελίωσεν αὐτὴν εἰς τὸν αἰῶνα.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός, ψάλ-
λοντάς σοι : Ἀλληλούϊα.

Στίχ. δ'.

ἤγλασε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός, ψάλ-
λοντάς σοι : Ἀλληλούϊα.

Λόξα καὶ νῦν.

Ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀθάνατος ὑ-
πάρχων, καὶ κατὰδεχόμενος διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν,
σαρκωθῆναι ἐκ τῆς Ἀγίας Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου

Μαρίας, ἀτρέπτως ἐνανθρωπήσας, σταυρωθεὶς τε Χριστῷ
ὁ Θεὸς, θανάτῳ θάνατον πατήσας, εἰς ὧν τῆς Ἀγίας
Τριᾶδος, συνδοξάζόμενος τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἀγίῳ Πνεύ-
ματι, σῶσον ἡμᾶς.

Ἀντίφωνον Γ'.

Στίχ. α.

Ἐτοίμη ἡ καρδία μου, ὁ Θεὸς, ἐτοίμη ἡ καρδία μου.

Ἐν τῇ Γεννήσει, κτλ.

Στίχ. β'.

Τί ἄνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

Ἐν τῇ Γεννήσει, κτλ.

Στίχ. γ'.

Ποτὴριον σωτηρίᾳ λήψωμαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου
ἐπικαλέσομαι.

Ἐν τῇ Γεννήσει, κτλ.

Εἰσοδικόν.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ.

Σῶσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἐν Ἀγίοις θαυμαστός, ψάλ-
λοντάς σοι : Ἀλληλούϊα.

Ἀπολυτίκιον.

Ἐν τῇ Γεννήσει, κτλ.

Κοιτάκιον.

Τὴν ἐν πρεσβείαις, κτλ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ.

Προκείμενον, Ψαλμός γ'.

Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ.

Πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

(Κεφ. Β' 5)

Αδελφοί, τοῦτο φρονεῖσθω ἐν ὑμῖν, ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐκ ἄρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσε, μορφὴν δούλου λαβὼν, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος· καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε, καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται, ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς.

Ἀλληλουῖα.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά. Γυνὴ δέ τις, ὀνόματι Μάρθα, ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς. Καὶ τῇ δὲ ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μάρια, ἡ καὶ παρακαθίσασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἤκουε τῶν λόγων αὐτοῦ. Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπέ οὖν αὐτῇ, ἵνα μοι συναντιλάβηται. Αποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλὰ ἐνός δέ ἐστι χρεία. Μάρια δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἣτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς. Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπεν αὐτῷ. Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας. Αὐτὸς δὲ εἶ-

πε· Μενοῦν γε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν
λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

Εἰς τὸ Ἐξαιρέτως

Αἱ γεγεαὶ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, τὴν μόνην Θεοτόκον.

Νερίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, ἐν σοὶ Παρθένε ἄχραν-
»τε παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴν προμνηστεύεται
θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον
ζῶσα, σώζοις ἀεὶ, Θεοτόκε τὴν κληρονομίαν σου.

Κοινωνικόν.

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου
ἐπικαλέσομαι. Ἀλληλούϊα.

Εἶτα

Εἶδμεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπου-
ράνιον, εὐρομεν πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον Τριάδα προ-
σκυνοῦντες, αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΥΠΙΚΟΝ

Ἐὰν ἡ παροῦσα Ἑορτὴ τῆς Θεοτόκου τύχη ἐν Κυρι-
ακῇ, τῷ Σαββάτῳ ἐσπέραις, μετὰ τὴν συνήθη Στιχολο-
γίαν τοῦ, Μακάριος ἀνὴρ, ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστά-
σιμα δ'. καὶ τῆς Ἑορτῆς ς'. Δόξα, καὶ νῦν. Θεαρχίῳ
νεύματι. Εἰσόδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας,
καὶ τὰ Ἀναγνώσματα τῆς Ἑορτῆς. — Εἰς τὸν Στίχον,
τὰ Ἀναστάσιμα Στιχηρὰ. Δόξα, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.
Ἀπολυτίκιον, τὸ Ἀναστάσιμον ἅπαξ, καὶ τῆς Ἑορτῆς
δύς· καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Τριαδικὸν Κανόνα, ἡ Λιτὴ
τῆς Ἑορτῆς. Τὸ, Ἀξιὸν ἐστι, κτλ. Ἀπολυτίκιον τῆς
Ἑορτῆς — Ἡ συνήθης Στιχολογία τοῦ Ψαλτηρίου, καὶ
ὁ Πολυέλχιος τῆς Θεοτόκου, Ἐξημεύετο ἡ καρδία μου.
Εἰς τὰ Καθίσματα, Ἀναστάσιμα δύο, καὶ ἐν τῆς Ἑορ-
τῆς. Ὡσαύτως καὶ εἰς τὴν β'. Στιχολογίαν τὸ δὲ γ'.
Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, τὸ εἰς τὸν Πολυέλεον, ψάλλεται
δύς. Εὐλογητάρια οὐ ψάλλονται, ἀλλ' εὐθὺς εἰ Ἀναβαθ-
μοὶ τοῦ Ἦχου. Προκείμενον, Μνησθήσεται τοῦ ὀνόματός
σου. Εὐχγγέλιον τῆς Θεοτόκου. Τὸ, Ἀνάστατε Χριστοῦ.
Ὁ Ν'. χῦμα. Δόξα, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Καὶ νῦν, τὸ
αὐτό. Καὶ τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος πλ. β'. Ὅτε ἡ μετά-
στασις. Κανόνες, ὁ Ἀναστάσιμος, καὶ τῆς Ἑορτῆς. Ἀπὸ
γ'. Ὠδῆς, ἡ Ὑπακοὴ τῆς Ἑορτῆς χῦμα. Ἀρ' ἕκτης,

Κοντάκιον καὶ Οἶκος τῆς Ἑορτῆς. Καταβασίαι, *Πεποι-
κίλμενη*. Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογεῖται, ἀλλ' ἀντ' αὐ-
τῆς ἡ θ'. Ὡδὴ τῆς Ἑορτῆς. Ἐξ αποστείλαριον τὸ Ἀνα-
στάσιμον, καὶ τῆς Ἑορτῆς δίς. Εἰς τοὺς Αἵνους, Ἀνα-
στάσιμα δ'. καὶ τῆς Ἑορτῆς δ'. Δόξα, τῆς Ἑορτῆς. Καὶ
νῦν, *Ῥερευλογημένη*. Δοξολογία Μεγάλη, καὶ Ἀπό-
λυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν, Τυπικά, κτλ. Ἀπόστολος, Εὐαγ-
γέλιον, καὶ Κοινωνικὸν τῆς Ἑορτῆς.

Ἦρξατο ἡ ἐκτύπωσις τῆς ἀκολουθίας
τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ
Σταυροῦ, φαλλομένη τῇ ιδ'. Σεπτεμβρίου.

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ.

Τιμᾶται λεπτὰ 15